

леки, та следъ като ги превързали, отвели го въ чертозитъ на царица Елизена, съпруга на Периона. Като го видѣла толкова отмалѣлъ и пребледнѣлъ, царицата поискала съ нѣколко нѣжни думи да го насърдчи, па и да му поблагодари, че ги е спасилъ. Тя се приближила, усмихнала му се любезно и му протегнала ржка. Той поелъ дѣсницата и съ дълбокъ поклонъ я цѣлуналъ. Въ този мигъ царицата забелязала на ржката му пръстена. Тя се сепнала, втренчила очи въ пръстена и запитала юнака, отде има този накитъ. Той отвърналъ, че не знае: този пръстенъ билъ окаченъ съ лента на врата му, когато рицарьтъ Гандаль го спасилъ отъ морскитъ вълни.

Царицата пребледнѣла като платно. Тя запитала, не е ли имало още нѣщо въ ковчега. Той ѝ казалъ, че намѣрили до него и меча. Царицата взела оржието и го разгледала. Тя се просълзила, навела се надъ рицаря и кротко го цѣлунала по челото. Сегне се обърнала къмъ царя, който билъ до нея, и му казала:

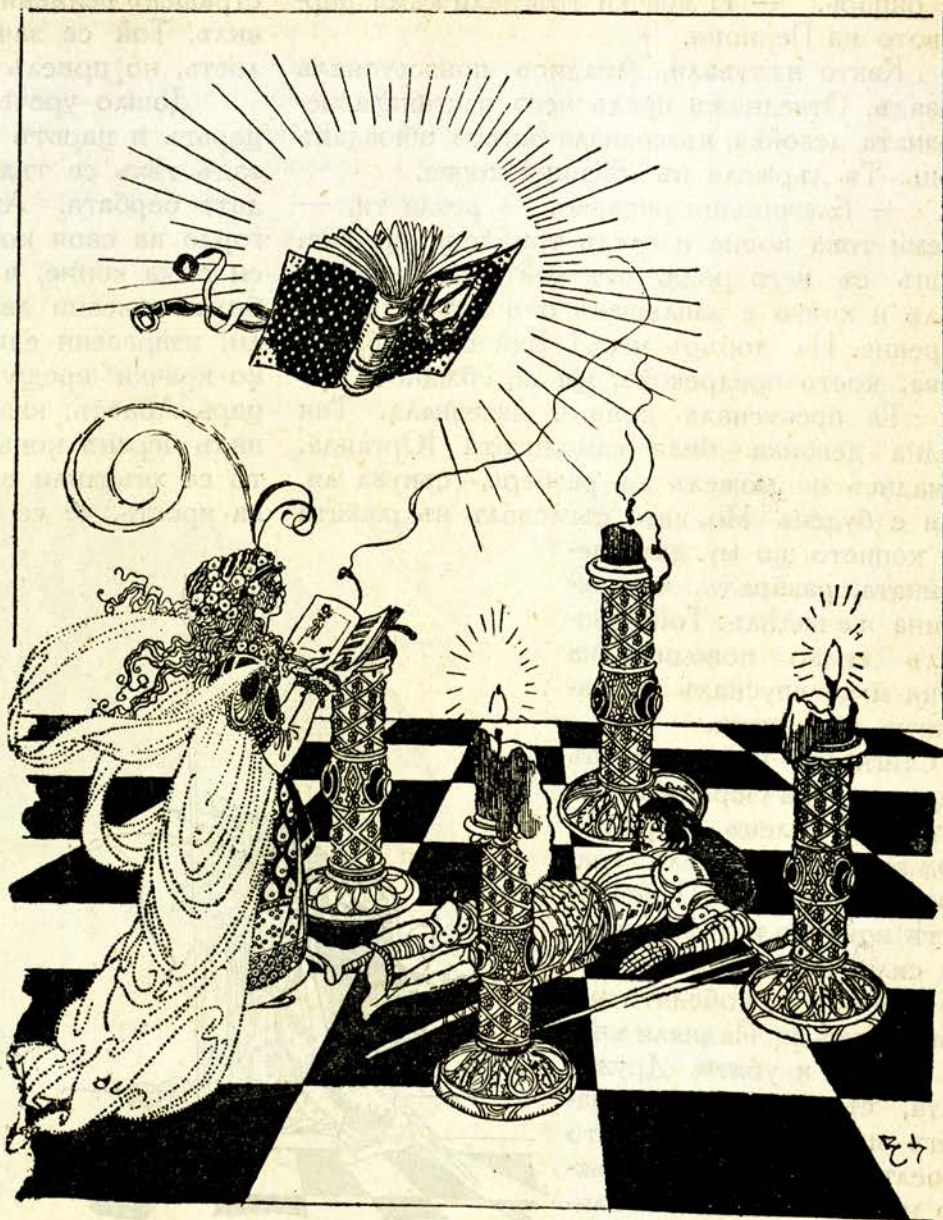
— Този е нашиятъ синъ Амадись, който се роди въ твое отсъствие. И, понеже ти бѣ на война и пакъ ни заплашваше врагъ, азъ сложихъ детето въ единъ ковчегъ и го хвърлихъ въ морето — да не би тукъ да му се случи зло. Все се надявахъ, че добри хора ще го прибератъ. Всеблагиятъ Богъ го е запазилъ и сега ни го връща

Тогавъ царьтъ рекълъ:

— Сине мой, тебе дължа имотъ и честъ. Докле съмъ живъ, не вѣрвамъ да срещна рицарь храбъръ, благороденъ и вѣренъ като тебе.

Оттогава животътъ на Амадиса минавалъ въ подвизи и приключения. Славата му се носѣла презъ много царства. Навредъ говорѣли за неговата храбростъ и добрина и всѣки се чудѣлъ на благородството и силата му.

Въ онова време живѣлъ единъ злъ магесникъ, Аркалосъ, който вършелъ голѣми пакости. Правѣлъ магии за моръ и гладъ и за

какви ли не беди на хората. Амадись решилъ да отърве земята отъ тоя злъ духъ и го нападналъ ненадейно въ кулата му. Почналъ се двубой. Дълго се били и магесникътъ усѣтилъ, че ослабва. Той все се дърпалъ къмъ единъ жгълъ, дето на една масичка лежела дебела книга, подвързана съ кожа на крокодилъ. Най-сетне той се докопалъ до нея, потрилъ три пжти съ ржка по коритъ ѝ — и Амадись почналъ отведнажъ да бледнѣе, ржцетъ му се отпуснали и рицарьтъ падналъ на земи безъ свѣсть. Магесникътъ — доволенъ, че сразилъ такъвъ опасенъ врагъ — излѣзълъ, отнесълъ книгата въ друга стая и напусналъ замъка, кждето оставилъ мъртвия си неприятель.

Дълго лежалъ Амадись, но като почнало да се здрачава, въ съседната стая се чули стжпки и влѣзли две девойки, облѣчени въ бѣло. Тѣ носѣли четири свѣтилника, които запалили и наредили въ четиритъ жгла на